

CRUCE și ÎNVIERE

Publicație a Comunității Bisericii
Române Unite cu Roma,
Greco - Catolică,
Flaminia - Euclide - Roma Nord

Anul VIII nr. 2 (46)
Martie -Aprilie 2013
Responsabil: Preot Serafim
Vescan Iulian

In hoc signo vinces

În acest semn vei învinge

“ Tu ești Petru și pe această
piatră voi zidi biserica mea,
și porțile iadului nu o vor
birui. Ție îți voi da cheile
împărăției cerurilor ; orice
vei lega pe pământ, va fi
legat și în ceruri, și orice vei
dezlega pe pământ, va fi
dezlegat și în ceruri.”
(Mt. 16, 18-19)

Drumul spre Paști

Aș dori înainte de toate să mulțumesc Domnului pentru bucuria pe care ne-a făcut-o în această dimineață, și anume aceea de a lua parte împreună la această Sfântă Liturghie, pentru a putea înălța până la El rugăciunea noastră, implorarea noastră în care intră deopotrivă anxietățile, îngrijorările, nevoile noastre, motivele noastre de bucurie, dar și de durere. Salut apoi cu multă afecțiune și cordialitate

comunitatea voastră și pe fiecare dintre voi în parte, începând bineînțeles cu părintele Serafim, precum și cu ceilalți preoți și seminariști care aici la Roma călăuzesc această comunitate a voastră.

Am participat împreună la această slujbă chiar într-un moment particular din viața bisericii: în ultima rugăciune pe care am înălțat-o către Dumnezeu am cerut ca în următoarele zile Domnul să dea bisericii Sale care se află pe acest pământ un păstor plăcut inimii Sale, care să o ajute să crească în învățătură, în magisteriu, dar și în conducerea, în guvernarea sa.

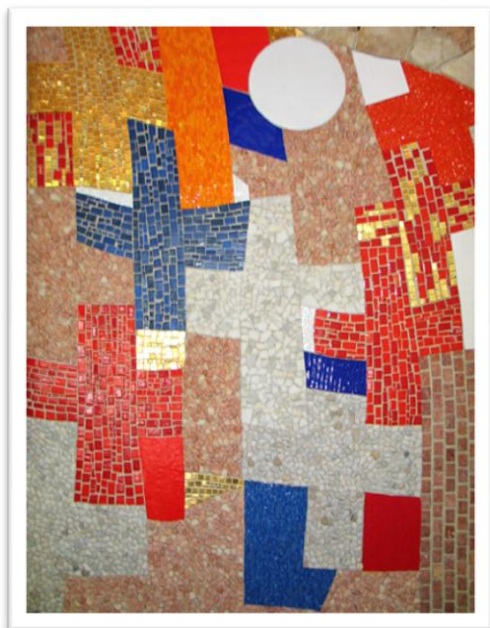
În același timp însă, cu această Liturghie ne află îndreptați spre Sfintele Paști. Așa cum spunea părintele Serafim la începutul acestei Liturghii, aici la Roma biserica

latină a intrat deja în perioada Postului Mare, în timp ce voi veți intra în post abia peste câteva zile. Însă dincolo de perioada strict calendaristică, noi toți suntem înclinați să trăim misterul Pascal, și acesta tocmai pentru că Paștele reprezintă mântuirea noastră. Din Paște ne vine hrana vieții eterne pe care am primit-o în timpul acestei Sfinte Liturghii, și de la Paște

ne vine posibilitatea vieții eterne, viața în Regatul etern al lui Dumnezeu. De la Paște ne vine posibilitatea de a intra în familia lui Dumnezeu și de a fi cu El în veac, pentru a împărtăși în veac fericirea, bucuria Sa.

Însă finalul Evangheliei lui Matei, pe care am ascultat-o, ne dă un cuvânt de învățătură prețios. Noi ne îndreptăm către viața eternă pe care

Paștele lui Cristos ne-a predicat-o. Dar acest drum pe care noi îl parcurgem și care coincide cu viața pe acest pământ, deoarece drumul îl facem pe acest pământ în această perioadă a vieții noastre pe care Domnul ni l-a pregătit, este un dar prețios al lui Dumnezeu, pentru că au mare valoare acest drum și acest timp. Și chiar pe acest drum al vieții noastre pe acest pământ merităm să participăm la Paștele lui Cristos și deci să ne bucurăm de viața

fără de sfârșit. Nu este lipsită de importanță viața pe care o ducem pe acest pământ, ci, din contră, este foarte importantă. Domnul ne-a dat o mare poruncă: iubește-L pe Dumnezeuul tău din toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată ființa ta. Iubește-L cu toate puterile tale.

Cum Îl putem iubi pe Dumnezeu dacă nu Îl vedem? Cum Îi putem exprima

fiecare dată când i-ați făcut acest lucru celui mai mic dintre frații mei, Mie Mi-ați făcut”. În cel mic, în cel nevoiaș, în cel mărginaș, în cel abandonat, în cel suferind eram Eu. Așadar iubindu-l pe el ai îndeplinit porunca Mea. Dragostea pentru Dumnezeu se exprimă și se trăiește prin dragostea pentru frați practică în timpul acestei vieți pământești. Niciun moment al

dragostea noastră, deoarece apostolul ne spune că dragostea trebuie concretizată. Cum putem face așadar să-I manifestăm lui Dumnezeu dragostea noastră? El a venit. El însuși a venit și a luat corp uman, astfel încât trupul omului a devenit, prin opera lui Cristos, casa lui Dumnezeu. Așadar, iubind oamenii, punându-ne la dispoziția oamenilor, precum ne-a spus Matei, abia atunci se poate spune că îndeplinim prima și cea mai mare poruncă, și anume aceea de a-L iubi pe Dumnezeu, deoarece „de

vieții noastre nu trebuie irosit, pentru că e prețios pentru viața cea de veci. Toată strădania noastră de pe acest pământ, pe care o punem în familie, la muncă, în cadrul comunității, în timpul liber, în raporturile cu prietenii, în serviciul în favoarea societății, toate acestea devin prețioase, deoarece ne permite să putem spune mâine în fața lui Dumnezeu că am făcut tot ceea ce mi-a stat în putință ca să îndeplinesc porunca Sa, aceea de a-L iubi pe Dumnezeu, regăsindu-L în fiecare dintre

frații mei. Acesta este angajamentul pe care astăzi, în fața sfântului altar, trebuie să ni-l asumăm, reasumăm, reafirmăm, cu și mai mare coerență și cu și mai mare autenticitate.

Lumea are nevoie de Cristos și de Evanghelia Sa pentru a putea regăsi lumina care să-l ajute să iasă din întunecimile egoismului, ale violenței, ale dezinteresului unuia față de celălalt. Nouă Cristos ne-a spus într-o zi: „sunteți voi discipolii mei, sunteți lumina”. Așadar, reînnoindu-ne

angajamentul, să conferim valoare întregii noastre vieți, vorbelor noastre, acțiunilor noastre, comportamentului nostru și toate acestea vor trezi în noi speranța de a auzi, la sfârșitul vieții noastre pământești, pe care numai Dumnezeu îl știe, acele cuvinte mângâietoare: „Vino, tu cel care ești binecuvântat de către Tatăl Meu, și intră în Împărăție, în acel loc pe care Tatăl Meu l-a pregătit pentru tine”. Amin!

IPSSFilippo IANNONE O. Carm.

Duminicile din perioada Triodului

Perioada liturgică a Anului bisericesc se împarte în trei părți: a Triodului, a Penticostarului și a Octoihului.

În calendarul latin, romano-catolic, sunt la fel trei perioade mari:

1. Perioada pregătirii pentru Nașterea Domnului Isus Hristos și a Crăciunului (Tempo di Avvento, Tempo di Natale);

2. Perioada Postului Mare și a Paștilor (Tempo di Quaresima, Tempo di Pasqua);

3. Perioada ordinară care cuprinde 34 de săptămâni, lecturile schimbându-se din 3 în 3 ani (Tempo Ordinario, settimane I-XXXVI).

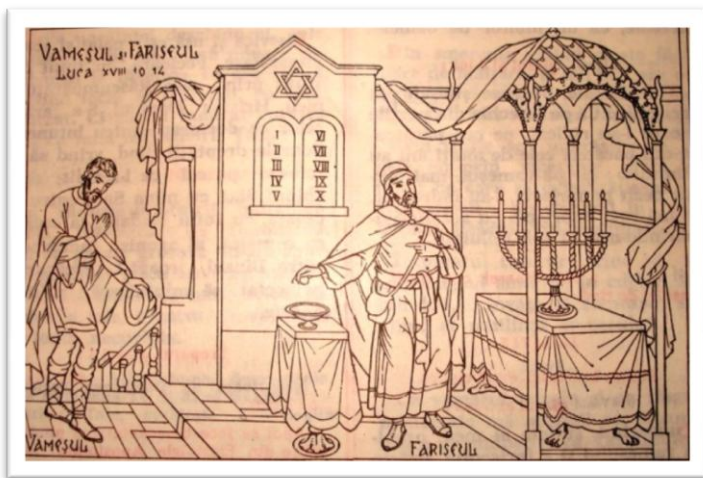
Triodul (trei cântări cu Dumnezeu cel Sfânt) cuprinde slujbele bisericești începând de la Duminica Vameșului și a Fariseului și până la Sfânta Înviere.

Triodul are 4 duminici pregătitoare pentru postul mare:

Duminica Vameșului și a Fariseului.

Vameș este omul care ia de la ocârmuire dreptul de a lua vamă; el cumpără acest drept cu multă nedreptate și pentru aceea ia de la oameni vamă mai mare decât se cuvine. Fariseu este omul care se socotește desăvârșit în toate, depășind pe ceilalți oameni prin știința sa. Prin fariseu suntem

îndemnați să ne ferim de păcatul mândriei

sau al îngâmăfării, iar prin vameș să ne însușim smerenia și pocăința, virtuți potrivnice acestui păcat. Cel dintâi și cel mai rău dintre păcate este mândria sau îngâmăfarea, deci să nu ne mândrim cu faptele noastre bune, să nu defăimăm pe aproapele, ci să fim totdeauna smeriți. Căci Domnul celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har. Și este mai bine ca să se întoarcă cel păcătos decât să se mândrească cel care face fapte bune. Așadar nimeni nu trebuie să se mândrească, chiar dacă face fapte bune, ci, dimpotrivă, să se smerească și să se roage din suflet lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi căzut în cele mai mari păcate. Făcând așa, nu este departe de mântuire.

Duminica Fiului Risipitor. Oamenilor încărcăți cu multe păcate, prin Fiul cel risipitor se arată îndurarea iubitoare de oameni a lui Dumnezeu. Doi sunt fiii omului, adică ai Cuvântului lui Dumnezeu întrupat: dreptii și păcătoșii. Fiul cel mai mare este omul care stăruie totdeauna în poruncile și în calea bună a lui Dumnezeu și niciodată nu se îndepărtează de El. Fiul cel mai tânăr este omul care a poftit păcatul, care a tăgăduit prin fapte rușinoase viețuirea împreună cu Dumnezeu, care a trăit în chip desfrânat, cheltuind iubirea de oameni pe care o avea

Dumnezeu pentru el, care n-a păstrat în el întreg chipul lui Dumnezeu, care a urmat vicleanului diavol, care a slujit, prin plăcerile sale, voinței diavolului, care n-a putut să-și sature pofta. Într-adevăr, păcatul este fără de saț; prin deprindere, păcatul încântă, iar prin ceea ce este vremelnice, face plăcere. Pilda Fiului risipitor dorește să curme deznădejdea și teama, să se săvârșească fapte bune și să îndemne spre pocăință și căință pe păcătos ca pe fiul cel desfrânat, deoarece căința este cea mai bună armă și o pavază puternică pentru înlăturarea săgeților vrăjmașului.

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a lăsatului de carne). În această duminică se face pomenirea înfricoșătoarei zile a celei

de-a doua veniri a Domnului, pentru ca, înfricoșându-i pe oameni prin moarte și prin așteptarea chinurilor ce vor fi, să-i întoarcă spre virtute pe cei ce trăiesc fără nicio grijă și să nu se încreadă numai în iubirea Sa de oameni, ci să țină seama și de faptul că Dumnezeu este un Judecător

drept, Care răsplătește fiecăruia după faptele lui.

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsăturii de brânză). Pomenirea izgonirii lui Adam din rai se face la începutul sfântului Post de 40 de zile pentru a arăta cât de folositor este pentru firea omenească leacul postului și cât de rușinoase sunt lăcomia și neascultarea.

Iată denumirile și explicația celor 5 Duminici ale Postului Mare:

Duminica întâi din Post, a Dreptei Credințe. În anul 787 d. Hr., Conciliul Ecumenic (367 de Părinți Sinodali) de la Niceea (Asia Mică) - care a fost condus de Tarasie, patriarhul Constantinopolului, și din partea papei Adrian de la Roma a participat Arhiepiscopul Romei, Petru, egumenul Mănăstirii Sf. Sava și o delegație - este al VII-lea și ultimul Conciliu Ecumenic recunoscut de Roma și Constantinopol.

Se zice că, foarte exagerată, folosirea

printr-o tactică de apropiere și prietenie cu islamul (religie care nu folosește icoane în cult), care a avut o mare influență, sau poate mesajul creștin al întrupării lui Dumnezeu invizibil era greu de acceptat. Astfel, împăratul Leon al III-lea Isaurul (717-741) a simțit nevoia să înfrunte această problemă și distruse icoana cu chipul lui Hristos situată pe poarta palatului său împărătesc de la Chalki.

În prima sesiune a Conciliului (Sinodului), cei 17 Episcopi iconoclaști (care erau împotriva icoanelor), care participaseră la Sinodul local de la Hiereia (754), iconoclast convocat de către Constantin al V-lea (741-775) – fiul împăratului Leon al III-lea, au aprobat venerarea Icoanelor, justificând cu Întruparea în care Dumnezeu cel invizibil devine vizibil, și adorare se cuvine numai lui Dumnezeu. Au precizat că Icoana are nume și figuri de persoane reprezentate, dar nu are esență, adică nu ne închinăm la materie (lemn, sticlă), ci ne ducem cu mintea și inima la ceea ce reprezintă.

Demn de notat e faptul că Tarasie (patriarhul) a citit Crezul conținând expresia „pentru Fiul”, adică Sfântul Spirit (Duh) purcede de la Tatăl și de la Fiul.

În anul 843, împărăteasa Teodora

Icoanelor în cult în biserica bizantină se sfârși cu o criză împotriva icoanelor (Iconoclasm). Se vorbește în parte că poate

stabili ca prima duminică din Postul Mare să se numească a Dreptei Credințe, a Ortodoxiei.

Duminica a doua din Post, a Sfântului Grigore Palama. A trăit în secolul al XIV-lea (1296-1362), mitropolit al Tesalonicului, ca sfânt și dascăl al rugăciunii lui Isus, pe care o învață din tinerețea petrecută în Sfântul Munte Athos (și ca eremit, isihast). Aici, pe lângă trăirea spirituală intensă, unde învață că o minte fără cunoașterea învățaturii Sfintei Scripturi, o inimă fără durerea aproapelui care se găsește în lume, o trăire fără fapte este o negare a revelației lui Dumnezeu. Epoca în care a trăit era de mari frământări socio-politice, impulsul renașterii și pătrunderea musulmanilor în Europa (1387, căderea Tesalonicului sub turci). În creștinism erau noi sisteme eretice, arianismul, cultura arabă a orientului.

Prin învățătura lui despre deificare, îndumnezeirea omului prin Harul Sfântului Spirit (Duh) trimis de Logosul, Isus Hristos, Sfântul Grigore Palama ne învață că lucrează în viața creștinilor chipul „energiilor divine necreate”, ale Sfintei Treimi, care aparțin ființei Dumnezeuirii, nepătrunsă, neschimbată, neamestecată, dar revelată, care comunică cu lumea prin Fiul, spre mântuirea noastră (de ex., prin bunătate, har, dreptate etc.).

În acest timp se reorganizează Mitropolia Țării Românești (1359), în scurt timp apare a doua mitropolie a Severinului (1370) și după Tradiție se zice că Hariton (egumen al Muntelui Athos), primul mitropolit, ar fi fost ucenic al Sfântului Grigore Palama.

Duminica a treia din Post, a Sfintei Cruci. La jumătatea Postului Mare, credincioșii sunt chemați cu umilință să se închine Sfintei Cruci. Adam a fost blestemat pentru că a mâncat din fructele pomului oprit din Eden, ispitit de Șarpe (Diavol), iar Isus Hristos a acceptat să fie răstignit pe lemn și să moară, spre Învierea tuturor, ca să deschidă porțile cerului.

Crucea a fost sfințită cu sângele lui Hristos și pentru El Crucea este altarul de jertfă pentru iertarea păcatelor omenirii.

Crucea este purtătoare de viață, raiul Bisericii, pomul nesticăciunii, biruința creștinilor, a împăraților, lauda preoților, a călugărilor, armă împotriva diavolilor și

vrăjmașilor, limanul mântuirii, ceea ce dăruiește lumii mare milă.

Dacă fructele pomului din care Dumnezeu a zis lui Adam să nu mănânce și el nu a ascultat au fost amare, otrăvicioase, fructele Crucii sunt dulci și nesticăcioase și dau har pururea curgător. Sfânta Cruce a fost prefigurată și în Vechiul Testament în multe locuri, de exemplu de toiagul lui Moise cu care a tins apele Mării Roșii și s-au despărțit de a putut trece poporul lui Israel. Prorocul Elisei cu un lemn a îndulcit apele, ceea ce prefigura Crucea în Noul Testament. Daniel prorocul a fost aruncat în groapă cu lei și întinzând mâinile în chipul Crucii a fost salvat.

Cei ce se roagă cu credință Sfintei Cruci le sfințește sufletele și trupurile și îi păzește nevătămați de uneltirile potrivnicilor.

Duminica a patra din Post, a Sfântului Ioan Scărarul († 603). Biserica a rânduit ca în postul Mare, pe lângă Liturgia Sfântului Vasile cel Mare și a Sfântului Grigore cel Mare, papă al Romei († 604), să fie pomeniți și mării trăitori ai vieții spirituale, ai dreptei credințe, ca exemplu de urmat, care au „ars” în dragostea pentru Hristos, urcând și coborând treptele stropite cu lacrimi, umilințe, s-au pecetluit cu sânge pentru eternitate.

De la acest mare Sfânt ne-a rămas o carte numită *Scara*, scrisă pe Muntele Sinai, unde Moise a primit Tablele Legii. Jurnalul său intim, sau *Scara Raiului*, are la bază inspirație din Sfânta Scriptură, cu faptele sale, cele 30 de Sfaturi, cuprinse în 15 capitole formează intimitatea creștinului care va putea vedea pe Dumnezeu numai prin smerenie, umilință, ascultare și fapte bune. Am putea spune că

Scara este Crucea fiecăruia, este curcubeul aruncat de forța spirituală a omului spre zărilor și orizontul obișnuit, unde se află adevărata fericire și trăire sfântă, ca răsplată a faptelor bune (sfatul 30). Aici, pe treapta 30, Sfântul Ioan se oprește, îndemnând pe cei de jos să încerce la suirea e scară, sfătuiți de cei care, prin chemare au primit tainele Împărăției Veșnice.

Scara marelui trăitor în Hristos este citită și pusă în practică nu numai de religioși, monaci, ci și creștinii obișnuiți o pot avea în casele lor, în biblioteca lor alături de Sfânta Scriptură și multe altele, precum Imitațiunea lui Hristos, de Thomas de Kempis, Scara minții sau Metoda Sfintei rugăciuni, atribuită Sfântului Ioan Noul Teolog, Urmarea lui Hristos, a lui Nicolae Cabasila, Scara Paradisului, Vămile Vazduhului, Divina Comedie (treapta a 5-a) a lui Dante Alighieri, etc.

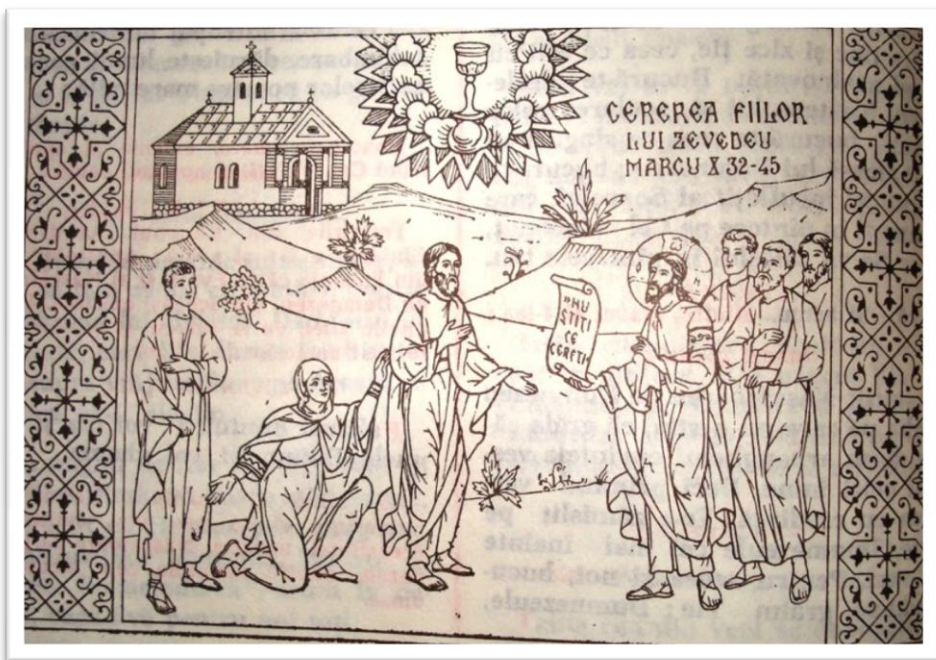
Cum spuneau alți mari trăitori ai credinței în Cărțile sfinte: „sunt mai dulci decât mierea, dar trebuie să fii albină spirituală pentru a putea culege nectarul din fiecare floare a treptelor ei”. Să avem mereu în minte cuvintele Mântuitorului: „Cereți și vi se va da, bateți și vi se va deschide, cercetați și veți afla” (Mt.7,7); „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul” (Apoc.22,13).

Duminica a 5-a din Post, a Cuvioasei Maria Egipteanca. S-a născut în Egipt. La frageda vârstă de numai 12 ani și-a părăsit familia pentru a merge în Alexandria, unde timp de 17 ani a dus o viață de desfrâu total, fără însă a se îmbogăți din aceasta. Din contră, urmărind doar plăcerea trupească, nu accepta niciun ban, astfel încât era săracă lipită pământului.

Într-o bună zi, ajungând ea la Ierusalim, se nimeri să fie tocmai sfânta sărbătoare a Înălțării Crucii. Văzând că lumea, dis-de-dimineată, alerga la biserică, merse și ea într-acolo ca să vadă lemnul de viață făcător. Când să treacă pragul ușii însă, o putere supranaturală o împiedică să intre. După mai multe încercări zadarnice, sleită de puteri, renunță și se retrase în curtea bisericii, unde vază icoana Preasfintei Fecioare Maria. Dându-și ea seama că

fața și mâinile în apa sfântă a acestuia, a mers să se împărtășească în biserică din apropiere, după care, cu ajutorul unei mici bărci găsite, trecu dincolo.

Timp de 17 ani s-a luptat neîncetat în deșert cu poftele trupești, dar Maica Preacurată a ajutat-o să și le înfrâneze de fiecare dată. De mâncare nu a avut nimic altceva în afara de ierburi și altele ce se găseau în pustiu, iar de îmbrăcat nu avea iarăși nimic, hainele rupându-i-se la

păcatele ei sunt cele care o împiedică să intre în biserică, se roagă Născătoarei de Dumnezeu să-i permită și ei, păcătoasei, a vedea Sfânta Cruce, promițând în schimb că se va pocăi. Cu forțe noi se îndreaptă din nou spre biserică, unde intră cu ușurință de această dată. După vederea Crucii, se întoarce ca să se roage iar Maicii Domnului, care-i spune că, pentru a-și găsi odihna, trebuie să treacă Iordanul. Zis și făcut. Odată ajunsă la Iordan, și-a spălat

trecerea Iordanului, motiv pentru care a suferit cumplit din cauza arșiței și a gerului. Trecuți acești 17 ani plini de încercări, pentru tot restul de alți 31 de ani petrecuți în pustie, hrană și acoperământ i-au fost doar cuvântul lui Dumnezeu.

După 47 de ani petrecuți în deșert, timp în care nu văzuse nici animal, nici pasăre, nici om sau măcar vreo umbră a acestora, îl întâlnește pe părintele călugăr Zosima, căruia îi povestește întreaga sa viață

dinainte de venirea în pustie și de care numai amintindu-și, se rușina. Se aflau aproape la mijlocul Postului mare, iar la despărțire îi cere acestuia ca, peste un an, în Joia Mare, acesta să vină pe malul locuit al Iordanului pentru a-i aduce Sfintele Taine cu care să se împărtășească, deoarece nu mai făcuse acest lucru de la sosirea în deșert. După un an, în Joia Cinei

celei de Taină, Zosima o așteaptă pe Cuvioasă, așa după cum aceasta îi ceruse. Cuvioasa trece Iordanul călcând pe apele acestuia, după ce înainte îl însemnă cu semnul Sfintei Cruci. Se împărtășește și se întoarce în deșert tot precum a venit, adică pășind pe apă, nu înainte însă de a-i cere lui Zosima o ultimă favoare, și anume aceea de a merge în anul următor să o întâlnească în deșert, acolo unde se văzuseră pentru întâia oară.

La distanță de un an, Zosima merge la locul de întâlnire în pustie, dar o găsește moartă pe Cuvioasa Maria, cu capul spre Răsărit. Lângă ea găsește doar un bilețel în care aceasta îi dă de știre că s-a stins din viață chiar în noaptea în care se împărtășise și îi cere preotului să o îngroape.

Așadar, pilda Cuvioasei Maria Egipteanca ne face pe noi, creștinii, să fim într-o permanentă stare de trezire. Familia creștină trebuie să fie exemplul bun în societate, dând dovadă de cinste ireproșabilă; copiii educați în morală și să

prețuiască munca cinstită și progresul umanității.

Amintirea Cuvioasei Maria Egipteanca să fie prilej de grijă permanentă față de conștiința noastră, că nu vom mai greși față de noi, față de oameni și față de Biserica Mântuitorului, locașul odihnitor pentru sufletele noastre, iar pe Sfânta Fecioară, ajutătoarea celor neputincioși, s-

o implorăm, ca oarecând Maria Egipteanca: Prea Sfântă Fecioară, care știi durerile și suferințele noastre trupești și sufletești, roagă pe Fiul Tău să dăruiască, în aceste zile ale postului, pace lumii și multă milă celor cu frică de Dumnezeu. Dă-ne curajul să o rupem cu viața fără sens și cu ajutorul tău să fim lângă tronul Celui care este calea, adevărul și viața, Mântuitorul Hristos. Amin!

După aceste 5 duminici urmează Duminica Floriilor, a Intrării Domnului în Ierusalim și începe săptămâna mare, această perioadă de post, rugăciune și pocăință concluzionându-se cu Duminica Învierii Domnului nostru Isus Hristos.

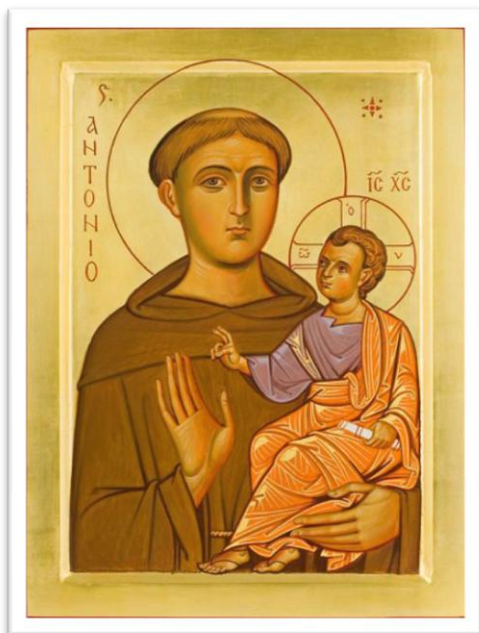
P. Serafim VESCAN Iulian

Pelerinaj la Sfântul Anton de Padova

Pelerinaj de neuitat, cum de fapt nicicând nu poate fi uitat Sfântul Anton de Padova!

Abia așteptam să sosească ora plecării în pelerinajul spre Padova, pentru a putea vedea și cunoaște mult mai multe despre Sfântul Anton. Ne-am bucurat foarte mult când părintele Serafim ne-a propus să mergem în locul în care a trăit o vreme și apoi și-a aflat sfârșitul marele Sfânt Anton.

Deci, înarmați cu dorința arzătoare de a cunoaște toate acestea, am plecat la drum. Toată noaptea a fost o destindere relaxantă, tot acest drum până în zori l-am parcurs cântând, recitând și rugându-ne. Un mare aport l-au avut și studenții teologi seminariști de la PIO Romeno, care ne-au mângâiat sufletele cu frumoasele cântări pe care au avut bunăvoința să le intoneze atât la vecernie cât și pe autocar. Nici nu se cunoștea că am fi 76 de persoane într-un autocar supraetajat, deoarece eram un singur gând.

În sfârșit am ajuns în zori de zi la Padova, când de fapt localnicii nici nu se treziseră încă. Era o liniște covârșitoare. Ce plăcut! Am intrat în biserică, unde s-a ținut slujba de dimineață, după care am luat masa toți împreună, ca o mare familie numeroasă. La scurt timp am început să vizităm tot ceea ce ținea istoric de Sfântul Anton de Padova.

În acest an, în mod special, se sărbătorește împlinirea a **750 de ani** de la găsierea **limbii intacte** a sfântului Anton, relicva cea mai de preț care atestă câte merite a avut în fața lui Dumnezeu sfântul doctor evanghelist cu predicile sale.

Viața sfântului.

Sfântul Anton este un sfânt universal, popularitate pe care i-au adus-o minunile sale, dar este în același timp și un strălucit model de sfințenie creștinească. Sfântul Anton s-a născut la **Lisabona** (capitala Portugaliei) la data de **15 august 1195**. Părinții săi, Martin de Bouillon și Maria Tereza

Treveira, erau de viță nobilă, dar mai ales buni creștini. La botez a primit numele de **Ferdinand**, pe care l-a schimbat în **Anton** mai târziu, când a intrat în Ordinul Franciscan.

Ferdinand avea o minte ageră și, dornic de știință, a intrat în seminarul catedralei. La vârsta de numai 15 ani **se călugărește** în mănăstirea Sfântului Augustin de lângă Lisabona, iar după 9 ani, respectiv în 1219, **devine preot**, moment din care minunile se țin lanț în viața sa. În 1220, la vârsta de 25 de ani, **trece la Franciscani** ca să poată merge în misiuni, unde să-și dea viața pentru credință. Cere să plece în Africa și se îmbarcă fericit spre Maroc, însă ajuns acolo se îmbolnăvește și e obligat să se întoarcă. Din cauza furtunii dezlănțuite pe mare ajunge, după grele încercări, în Sicilia. În acel an, 1221, Anton se întâlnește și vorbește pentru prima oară cu **Sfântul Francisc de Assisi** și intră într-o mănăstire de lângă Bologna.

În anul 1222, de Florii, nefiind cine să predice, i se ceru lui Anton să facă acest lucru. Cu această ocazie s-a văzut cât dar dumnezeiesc și câtă putere de convingere avea în cuvânt și de atunci începu să predice, întorcând sufletele la Dumnezeu. Aflându-se odată în orașul **Rimini** se lovi de îndărătnicia locuitorilor acestuia care nu vroiau să se întoarcă la calea cea bună. Îi lăasă și merse la malul mării, unde, spre

mirarea celor de față, chemă **peștii** care se apropiară de mal numeroși pentru a-i asculta vorbele.

În anul 1224, sfântul Anton e ales de sfântul Francisc ca să-i învețe teologia pe ceilalți călugări din mănăstirea din Bologna. Apoi pleacă în **Franța** ca superior al mănăstirilor din nord. Aici nu a încetat să predice și nici să facă minuni. Cinstitor al Maicii Domnului încă din copilărie, prin predicile sale dorea să arate tuturor câtă mărire are Fecioara Maria în ceruri și cât mijlocește ea pentru noi la Fiul său. Drept răsplată, în ziua de 15 august, **Preasfânta Fecioară i se arată** în toată splendoarea sa, încredintându-l astfel că a fost ridicată la cer și cu trupul.

Sfântul Anton se întoarce din Franța în Italia în **1226**, anul morții sfântului Francisc. Papa Grigore al IX-lea îl primește la **Roma** cu dragoste și, auzindu-l predicând, îl numește „**scrinul legii**”. În 1227 e numit superior pentru toată Italia de Nord, în timp ce puterea cu care i-a întors pe păcătoși la adevărul credinței i-a întărit faima de „**ciocan al ereticilor**”.

Pe când se afla odată la **Camposampiero**, lângă Padova, și veghea noaptea în rugăciune în casa contelui locului, **Pruncul Isus i se arătă** într-o strălucire mare și se lăasă luat în brațe și dezmiardat de Anton. Contele văzu și auzi totul și povesti și altora minunea aceasta.

De la Padova, sfântul Anton merge să predice la Bassano, Verona, Ferrara, Florența și în alte locuri. În 1230 se întoarce la Padova, oraș care îi plăcu sfântului, deoarece se grăbise să asculte de cuvintele sale și să se întoarcă la Dumnezeu. Aici se îndeletnicea mai ales cu predicatul. Predica într-o limbă și era înțeles de toate națiile. Cuvântările sale, deși rostite cu glas obișnuit, se auzeau până la mari depărtări, iar minunile lui erau foarte dese.

Moartea sfântului.

Sfântul Anton se îmbolnăvește și se retrage la **Camposampiero** ca să se poată ruga și să poată medita în pace. În iunie 1231, condițiile sale se înrăutățesc și cere să fie dus să moară la Padova.

Din păcate se stinge din viață la marginea orașului, în **13 iunie**, la vârsta de **36 de ani**, iar înainte de a închide ochii, Isus i s-a arătat din nou. Chiliața în care a încetat din viață a fost încorporată în **biserica Arcella**, aflată în partea de nord a orașului Padova. După 5 zile a fost dus și înmormântat în oraș cu mare alai. Sicriul cu moaștele sfântului a fost din acea zi izvor de vindecări.

După moartea sfântului Anton, minunile au continuat și s-au înmulțit,

motiv pentru care, la distanță de numai un an de la stingerea sa, Papa Grigore al IX-lea l-a făcut **sfânt**.

Bazilica sfântului Anton.

În **anul 1263**, când construcția bazilicii clădite în cinstea lui în Padova a luat sfârșit, moaștele i-au fost transportate sub altarul din capela închinată lui. Când i s-a deschis sicriul, i

s-a găsit **limba intactă**, în timp ce restul corpului era cenușă, arătând lumii întregi cât de mult i-a plăcut lui Dumnezeu serviciul pe care sfântul Anton l-a adus sufletelor prin predicare. Această limbă minunată este

păstrată în bazilica sfântului.

Însă titlul care se leagă de numele sfântului Anton e cel de „**sfântul făcător de minuni**”. Creștinii l-au chemat în ajutor oricând, la toate nevoile lor, iar sfântul Anton a răspuns întotdeauna așteptărilor lor. Pelerinii nu mai conțin la Padova, iar bazilica sfântului e un centru mondial de pelerinaje.

Câte minunății, câte miracole au fost făcute de către acest Sfânt Anton, care mai de care mai uimitoare! Dar cel mai uimitor este faptul că limba sa a rămas intactă până în prezent. Acea limbă sfântă cu care tot timpul a știut să vorbească pe înțelesul tuturor. Dar, vedeți voi, dragii mei cititori, ar trebui să scriu mult mai mult de o săptămână pentru a vă detalia totul și tot nu ar ieși în relief sensul adevărat. Ce bine ar fi dacă ați putea merge să vedeți pe viu toate acestea, și nu doar cu ochii

minții, din micul rezumat pe care am încercat să vi-l fac.

O, cât de frumos a fost! Am primit chiar și câte un cadou pe care-l păstrez cu mare drag. Am cumpărat câteva amintiri. Cât de repede a trecut ziua!

Am plecat spre casă cu inimile pline de bucuria celor văzute și mulțumiți că avem așa o bună călăuză pentru credință și pentru a ne duce să vedem tot ceea ce este important. Acesta nu este altul decât părintele Serafim.

Mioara R. din Constanța

Arhiepiscopul Filippo Iannone, vicegerente al diecezei de Roma, în vizită pastorală în parohia Flaminia-Euclide, Roma Nord

Sosirea mult așteptatei primăveri a constituit din nou prilej de sărbătoare în parohia Flaminia-Euclide, Roma Nord. Într-adevăr, în frumoasa zi de duminică, 10 martie 2013, când soarele ne alintă cu razele lui încă timide, iar pomii ce înmugureau ne încântau privirea, sărbătoarea a fost dublă, deoarece, alături de minunata ocazie a Zilei Internaționale a Femeii, parohia noastră a fost onorată de prezența arhiepiscopului Filippo Iannone, O. Carm., vicegerent al diecezei de Roma.

Așa cum ne așteptam, credincioșii au fost prezenți în număr mare, îmbrăcați, bineînțeles, în haine de sărbătoare. În plus, după cum ne-au obișnuit la fiecare ocazie mai importantă și mai ales acum, când sărbătorite erau chiar ele, credincioasele au îmbrăcat cu mândrie și bucurie splendidul port popular românesc, spre mai marea admirație a tuturor, apropiindu-ne astfel cu gândul și cu sufletul de tărișoara noastră dragă.

Sfânta Liturghie a fost celebrată de către părintele paroh Serafim Vescan Iulian, iar alături de dânsul s-a aflat părintele Vasile Gorzo. De asemenea, așa cum am menționat mai sus, am fost onorați de prezența Excelenței sale Arhiepiscopul Filippo Iannone, vicegerente al diecezei de Roma, care cu mare plăcere a dat curs invitației părintelui Serafim, dar și de prezența Mons. Pierpaolo Felicolo, director al Biroului Migrantes din Roma. Salutară a fost de asemenea și prezența câtorva studenți seminariști de la *Pio Romano*, printre care îl amintim pe Andrei Roman, dirijorul corului.

Înainte de începerea celebrării propriu-zise, părintele paroh Serafim a luat cuvântul pentru a saluta prezența pentru întâia oară în comunitatea noastră a arhiepiscopului Filippo Iannone, dar și a celorlalți aflați de față. Dată fiind prezența persoanelor de rit romano catolic, părintele Serafim a dat tuturor și o sumară explicație în limba

italiană referitoare la diferența de mai bine de o lună de zile din acest an între datele Paștilor în cele două calendare: romano-catolic și, respectiv, greco-catolic. Părintele a mințit că deși catolici, toți cei de rit oriental se aliniază cu ortodocșii în privința datei Paștilor, motiv pentru care, în această perioadă, lecturile din cele două rituri catolice nu mai coincid. Catolicii de rit latin de află deja spre sfârșitul postului mare, data Paștilor lor fiind 31 martie, în timp ce catolicii de rit bizantin intră în perioada postului abia în 18 martie, urmând ca Paștele să fie sărbătorit tocmai la data de 5 mai 2013. Spre deosebire de acest an însă, acum doi ani, dar și în cel viitor, datele Paștilor coincid.

Astfel, catolicii de rit bizantin se află practic în acest moment în perioada de pregătire pentru intrarea în Postul Mare, Postul Sfințelor Paști, care cuprinde patru duminici. Această duminică este cea de-a treia, și anume Duminica Înfricoșătoarei Judecăți, urmând ca prima duminică din post să fie cea de la data de 24 martie 2013.

Predica a fost cuvântată de către arhiepiscopul Filippo Iannone, care a început prin a saluta comunitatea noastră și pe preoții prezenți la liturghie, exprimându-și, în același timp, bucuria de-a se afla în mijlocul nostru. Referindu-se apoi la capitolul care s-a citit din Evanghelia lui Matei, a ținut să atragă atenția tuturor asupra învățăturii care reiese din aceasta, și anume că drumul pe care noi îl parcurgem în această viață pământească se îndreaptă către viața eternă. Însă, pentru ca la sfârșitul acestei vieți să putem auzi cuvintele mângâietoare ale Domnului care ne invită să ne ocupăm locul pe care Dumnezeu ni l-a pregătit în Împărăția Sa, trebuie ca întreaga

noastră existență să se concretizeze în îndeplinirea primei și celei mai importante porunci, aceea de a-L iubi pe Tatăl mai presus decât orice altceva, lucru care, după cum bine știm cu toții, îl realizăm iubindu-l pe aproapele nostru, pe cel nevoiaș, pe cel abandonat și pe cel suferind, pentru că în fiecare dintre aceștia se află de fapt Părintele Ceresc.

Textul integral al predicii cuvântate de către arhiepiscopul Filippo Iannone este reprodus la începutul acestui număr al revistei parohiei noastre *Cruce și Înviere*.

La sfârșitul Liturghiei, părintele Serafim a oferit Arhiepiscopului Filippo Iannone o icoană întruchipând-o pe Maica Domnului cu pruncul Isus în brațe, iar acesta, la rândul său a împărțit tuturor credincioșilor câte o cruciuliță, în timp ce ceilalți preoți au miruit și au dat spre cinstire Sfânta Cruce.

După terminarea celebrării Sfintei Liturghii, întreaga comunitate, împreună cu Arhiepiscopul vicegerente al episcopiei de Roma, s-au îndreptat către sala de spectacole din parohia San Valentino, unde li s-a alăturat părintele paroh, don Maurizio Modugno, și don Stefano, colaboratorul său. Programul cultural-artistic a început cu rugăciunea și binecuvântarea Arhiepiscopului Filippo Iannone și a continuat cu o serie de poezii și cântece pregătite de cei mai mici, dar și de cei mai mari români atât de dincoace cât și de dincolo de Prut. Copiii, fetițe și băieței, au recitat poezii dedicate mamelor și le-au oferit acestora și flori cu ocazia sărbătoririi zilei lor. Doamnele și domnișoarele apoi, îmbrăcate în frumoasele lor costume naționale, au recitat și au cântat atât în limba română cât și în limba italiană. Au fost amintite mamele în viață aflate aici sau în

România, dar și cele care, după cum foarte sugestiv s-a exprimat una dintre credincioase, ne privesc acum din ceruri.

Un salut și o urare cu această ocazie le-a făcut și domnul Laviniu Enii, secretar I la departamentul de politici culturale din cadrul Ambasadei României în Italia. Domnia sa l-a salutat, l-a felicitat și i-a mulțumit părintelui paroh Serafim pentru întreaga organizare a acestei zile de sărbătoare, dar a

aplădat în același timp și pe toți cei care au participat la spectacol. Programul s-a încheiat cu câteva cântece și dansuri populare, după care toți cei prezenți s-au prins într-un elan de mare bucurie într-o frumoasă horă românească.

Bineînțeles, deoarece și trupul, nu numai sufletul își cere partea sa, programul zilei s-a încheiat cu o bogată agapă.

Dorina NEGOIESCU

Cuvinte de învățătură

Papa Grigore al XVI-lea. Despre Papa Grigore al XVI-lea se povestește că mergând să viziteze o închisoare din Civita Vecchia, îi întrebă pe cei închiși ce anume îi băgase la închisoare. Toți spuneau că sunt nevinovați, că au fost condamnați pe nedrept. Unul singur, plângând îi spuse: „Sfinte părinte, pe drept sunt aici. Am fost un ticălos. Merit această pedeapsă”. Papa, întorcându-se spre directorul închisorii, îi spuse: „Păcat să ții aici între atâția nevinovați pe un asemenea hoțoman. Dați-i drumul”. Așa și Dumnezeu. Pe cei ce-și recunosc cu sinceritate vinovăția și regretă din toată inima răul făcut, îi eliberează din închisoarea păcatelor prin taina spovedaniei.

Sfântul Bernard. Sfântul Bernard a avut într-o zi o vedenie: văzu un diavol foarte grăbit într-un loc de pelerinaj la o mănăstire. Sfântul îl întreabă ce caută acolo. „Vin să dau înapoi ceea ce am furat”, răspunde acesta. Ce vrei să spui? „Rușinea pe care le-am furat-o când au comis păcatele, le-o dau înapoi ca să le fie rușine să le mărturisească”. Deci cu curaj, cu încredere, spune tot ce ți-a venit în

minte, pentru că le spui lui Dumnezeu. Să nu ne fie groază, să nu ne fie rușine.

Într-o biserică din Spania se vede și azi o răstignire, la care brațul drept al lui Isus este căzut din cui. De ce? O veche tradiție spune că într-o zi se prezintă la parohul acelei biserici un mare păcătos. Scaunul spovedaniei se afla tocmai la picioarele crucifixului. Păcatele erau mari și grele, dar se vedea că omul are o adevărată părere de rău și o sinceră dorință de a se îndrepta. Preotul îi dă dezlegare, sfătuindu-l ca pe viitor să nu le mai facă. Penitentul promite. Și de fapt o bună bucată de vreme rezistă. Dar, la un moment dat, recade în același păcat. Din nou aleargă la preot și îngenunchează în scaunul spovedaniei și cu lacrimi se mărturisește. Preotul îl dezleagă din nou, nu înainte de a-l mustra și de a-l amenința că dacă mai recade în același păcat, nu-i va mai da dezlegarea. Însă, după un timp, omul iar recade. Iar aleargă la scaunul spovedaniei. De această dată preotul refuză să-i dea dezlegare. Penitentul plânge, insistă și promite că se va îndrepta, dar preotul refuză. Atunci se aude un țcănit și un glas ceresc pronunță

cuvintele: „Te iert și te dezleg”. Apoi către preot: „Nu tu ți-ai vărsat sângele pentru el”. Și din nou un țcănit. Mâna dreaptă a Răstignitului, desprinsă din cui, a rămas lăsată în jos. Așa e și azi.

Spunea un scriitor bisericesc: „Te dezleg! Cuvânt mântuitor, cuvânt de viață dătător. Ce minuni săvârșești, câte rele dezrădăcești, cu ce bucurii umpli sufletul. O, mare și minunată taină. Izvorul vieții, leacul bolilor, ușa darurilor, moartea

păcatelor, începutul tuturor bucuriilor. O, fericită spovedanie, care prefaci în sfinți pe cei păcătoși”. Într-adevăr așa este.

Un alt scriitor spune: „În timp ce preotul rostește cuvintele dezlegării, îți vei închipui ca fiul rătăcit că ești primit cu sărutare, că ești îmbrăcat în haină nouă și că te îmbrățișează însuși Domnul nostru Isus Hristos”. Și vei spune cu profetul: „Acum am început o viață nouă” sau „Vreau să încep o viață nouă!”. Amin.

Scrisoarea de Dragoste a Tatălui Ceresc

Doamne, Tu m-ai pus la încercare și m-ai cunoscut...	Psalmi 138,1
Tu mi-ai cunoscut șederea și scularea...	Psalmi 138,2
Tu mi-ai cercetat cărarea și culcușul...	Psalmi 138,3
Vouă însă toți perii capului vă sunt numărați...	Matei 10,29-31
Și l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său...	Facere 1,27
Că noi în El viețuim și ne mișcăm și suntem...	Fapte 17,28
Că neam al Lui suntem și noi...	Fapte 17,28
De când încă nu te plăsmuia în pântec te știu...	Ieremia 1,4-5
Întru Care și nouă mai dinainte ni s-a rânduiește o moștenire...	Efeseni 1,11-12
Eram în devenire, Tu m-ai văzut întreg; în cartea Ta toți oamenii vor fi scrși...	Psalmi 138,15-16
Așezându-le vremile cele de mai-nainte rânduiește și hotarele locuirii lor...	Fapte 17,26
Pe Tine Te voi mărturisi, că minunat ești Tu întru cele temute...	Psalmi 138,14
Oasele mi le-ai făcut întru ascuns, ele Ție nu-Ți sunt ascunse...	Psalmi 138,15
Încă din pântecul maicii mele, Tu ești apărătorul meu...	Psalmi 70,6
De ce nu înțelegeți vorbirea Mea?...	Ioan 8,41-44
Dumnezeu este iubire, și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu...	1Ioan 4,16
Vedeți ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu...	1Ioan 3,1
Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El...	Matei 7,11
Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel cersc desăvârșit este...	Matei 5,48
Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este...	Iacob 1,17
Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui...	Matei 6,31-33

Pentru că numai Eu știu gândul ce-l am pentru voi...	Ieremia 29,11
Cu iubire veșnică te-am iubit...	Ieremia 31,3
Iar eu am cinstit foarte pe prietenii Tăi, Dumnezeule...	Psalmi 138,17-18
Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un izbăvitor puternic...	Sofonie 3,17
Voi încheia cu ei legământ veșnic...	Ieremia 32,40
Dintre toate neamurile Îmi veți fi popor ales...	Ieșire 19,5
Așa grăiește Domnul, Cel ce a făcut pământul...	Ieremia 33,2
Îl vei găsi de-L vei căuta cu toată inima ta și cu tot sufletul tău...	Deuteronom 4,29
Desfătează-te în Domnul, și îți va împlini ție cererile inimii tale...	Psalmi 36,4
Căci Dumnezeu este Cel ce lucrează în voi și ca să voiiți și ca să săvârșiți...	Filipeni 2,13
Cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi...	Efeseni 3,20
Care ne-a iubit pe noi și ne-a dat prin har veșnică mângâiere și bună nădejde...	2Tesaloniceni 2,16-17
Părintele îndurărilor și Dumnezeuul a toată mângâierea...	2Corinteni 1,3-4
Aproape este Domnul de cei umiliți la inimă și pe cei smeriți cu duhul îi va mântui...	Psalmi 33,17
El va paște turma Sa ca un Păstor și cu brațul Său o va aduna...	Isaia 40,11
Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi...	Apocalipsa 21,4
Că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei precum M-ai iubit pe Mine...	Ioan 17,23
Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime...	Ioan 17,23
Care ține toate cu cuvântul puterii Sale...	Evrei 1,3
Dacă Dumnezeu e pentru noi, cine este împotriva noastră?...	Romani 8,31
Pentru că Dumnezeu era în Hristos...	2 Corinteni 5,19
Și toate sunt de la Dumnezeu...	2 Corinteni 5,18
El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre...	1 Ioan 4,10
El, care pe Însuși Fiul Său nu l-a cruțat...	Romani 8,32
Cine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl...	1 Ioan 2,23
Nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu...	Romani 8,38-39
În cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește...	Luca 15,7
Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din Care își trage numele orice neam...	Efeseni 3,14-15
Care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu...	Ioan 1,12-13
Fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat...	Luca 15,11-32

Riassunto per i nostri amici italiani

L'omelia dell'arcivescovo Filippo IANNONE. L'arcivescovo ha cominciato la sua omelia col salutare la nostra comunità e i preti presenti alla santa messa, esprimendo, allo stesso tempo, la sua gioia di trovarsi in mezzo a noi. Ritornando poi al capitolo letto dal Vangelo di Matteo, ha desiderato di farci attenti all'insegnamento che ne viene fuori, e cioè che il cammino che percorriamo in questa vita terrena è orientato verso la vita eterna. Però, perché alla fine della nostra vita, che solo Dio conosce, possiamo ascoltare le parole consolatrici. “Vieni, benedetto dal Padre Mio, e prendi posto nel Regno, quel posto che è stato preparato per te dal Padre Mio”, occorre che l'intera nostra vita si concretizzi nell'adempimento del primo e il più grande comandamento, quello di amare Dio più di ogni altra cosa. Ma come facciamo per manifestare il nostro amore a Dio che praticamente non vediamo? La risposta è semplice: amando il nostro prossimo, il nostro fratello, il più piccolo, il più bisognoso, l'emarginato, l'abbandonato, il più sofferente, perché in ognuno di questi c'è Dio.

Le domeniche del Triodion. L'anno liturgico si divide in tre grandi periodi: il tempo di Avvento e di Natale; il tempo di Quaresima e di Pasqua; il periodo ordinario, di 34 settimane, le cui letture cambiano ogni tre anni.

La Quaresima ha un periodo di preparazione di 4 domeniche: Domenica del Pubblicano e del Fariseo, Domenica dei Figliol Prodigo, Domenica del Giudizio

Finale e Domenica della Cacciata di Adamo dal Paradiso.

Ogni domenica della Quaresima ha un nome che spiegheremo brevemente qui di seguito:

Prima domenica di Quaresima, dell'Ortodossia: si dice che l'utilizzo esagerato delle icone durante le celebrazioni eucaristiche della chiesa bizantina hanno portato a una crisi contro le icone, chiamata Iconoclastia. Nella prima sessione del Concilio Ecumenico di Nicea, nel 787 d.C., i 17 vescovi partecipanti hanno accettato l'utilizzo delle icone, spiegando che non ci si china alla materia, ovvero al legno o al vetro, bensì la mente e il cuore ci portano a ciò che essa rappresenta. Nel 843, l'imperatrice Teodora ha deciso che la prima domenica della Quaresima si chiami dell'Ortodossia.

Seconda domenica di Quaresima, di San Gregorio Palamas: è vissuto nel XIV secolo (1296-1362), è stato metropolita del Tessalonica. Il suo insegnamento sulla divinità dell'uomo attraverso lo Spirito Santo ci dice che nella vita del cristiano esistono le “energie divine non-create” che appartengono a Dio, che comunica con il mondo tramite Suo Figlio, per la nostra salvezza.

La terza domenica di Quaresima, della Santa Croce: alla metà della Quaresima, i cristiani sono invitati a chinarsi umilmente davanti alla Santa Croce. La Croce è stata santificata dal sangue di Gesù, per il quale essa ha rappresentato l'altare di immolazione per il perdono dei peccati del mondo. La Croce che dona la vita eterna è

stata prefigurata già dal Vecchio Testamento. La Santa Croce santifica le anime e i corpi di coloro che la pregano, proteggendoli allo stesso tempo dal male.

La quarta domenica di Quaresima, di San Giovanni Climaco: la chiesa ha stabilito di ricordare nel tempo della Quaresima anche questo asceta, che “bruciò” nell'amore di Cristo. Da questo santo ci è rimasto un libro intitolato *La Scala del Paradiso*, che contiene 30 consigli per il cristiano, ispirati dalla Bibbia. La scala rappresenta la croce di ognuno di noi. Sul 30-esimo gradino, San Giovanni si ferma e invita coloro che si trovano giù di tentare a salirla.

La quinta domenica di Quaresima, di Santa Maria l'Egiziana: dopo aver vissuto da giovanissima una vita di illimitati piaceri carnali, Maria, nata in Egitto, si converte e vive in deserto per 48 anni, avendo come unico nutrimento la parola di Dio. Il suo è un esempio per noi, i cristiani, e un invito a essere sempre svegli, di essere educati nella morale, di apprezzare il lavoro onesto e il progresso dell'intera umanità.

Dopo queste 5 domeniche segue la Domenica delle Palme, dell'Ingresso del Signore a Gerusalemme per poi, alla fine di questo periodo di digiuno e preghiera intensa e profonda, arrivare al termine del Triodio con la Domenica della Risurrezione del Signore.

Il pellegrinaggio annuale a Sant'Antonio di Padova. Con gioia, emozione e interesse i 76 fedeli della nostra comunità sono partiti nella tarda serata di sabato, 16 marzo 2013, verso Padova. L'intero viaggio notturno è stato animato dalle preghiere, recite e canti dei

fedeli e seminaristi del Collegio PIO Romeno. Siamo arrivati a Padova all'alba del giorno dopo. In una cappella del santuario, padre Serafino ha celebrato la Santa Messa, dopo di che abbiamo mangiato tutti insieme come una gran bella famiglia e siamo andati a visitare questo luogo sacro.

Quest'anno si compiono 750 anni dal ritrovamento della lingua intatta di Sant'Antonio, questa lingua miracolosa con la quale ha sempre saputo farsi capire da tutti. Quante cose grandi, quanti miracoli ha fatto questo santo! I luoghi dove egli ha messo piede e il santuario a lui dedicato andrebbero però visti dal vivo e non solo con gli occhi della mente, perché le parole sono troppo povere per poter esprimere tutto ciò che ci si vive sul posto.

Durante il viaggio di ritorno, i nostri cuori esultavano dalla gioia delle cose viste e udite mentre ringraziavano la nostra guida e il nostro mentore spirituale, don Serafino, per la meravigliosa opportunità dataci.

La visita pastorale dell'arcivescovo Filippo Iannone nella parrocchia Flaminia-Euclide, Roma Nord. Domenica, il 10 marzo 2013, la nostra parrocchia ha festeggiato la Giornata Internazionale della Donna e, inoltre, è stata onorata dalla presenza dell'arcivescovo vicegerente di Roma, Filippo IANNONE. Presenti numerosi, i parrocchiani vestivano abiti di festa e alcuni di loro indossavano proprio il bellissimo abito popolare romeno.

La santa Messa è stata celebrata dal parroco, don Serafino Vescan Iulian, e

concelebrata dal padre Vasile Gorzo. Ci hanno onorati con la loro presenza l'arcivescovo Filippo Iannone, come l'abbiamo già menzionato, ma anche il Mons. Pierpaolo Felicolo, direttore dell'Ufficio Migrantes di Roma, e alcuni studenti dal Collegio *Pio Romeno*.

Prima della celebrazione della Messa, padre Serafino ha salutato la presenza per la prima volta nella nostra comunità dell'arcivescovo, ma anche di tutti gli altri. Ha spiegato poi la distanza di 5 settimane che c'è quest'anno tra la data della Pasqua in occidente romano-cattolico e quella in oriente greco-cattolico e ortodosso, a differenza di altri anni, quando le due date coincidono oppure sono molto meno distanti. Dunque, mentre coloro che osservano il rito latino si trovano già ben dentro la Quaresima, gli ortodossi insieme ai cattolici di rito bizantino ci entreranno appena qualche settimana dopo.

L'omelia è stata fatta dall'arcivescovo e le sue principali idee si ritrovano sotto il titolo *L'omelia dell'arcivescovo Filippo Iannone*.

Dopo la celebrazione della Santa Messa, tutti quanti si sono diretti verso il teatro della parrocchia San Valentino al Villaggio Olimpico, dove si sono gioiosamente uniti a loro don Maurizio Modugno, il parroco della chiesa San Valentino, insieme a don Stefano, il suo collaboratore. Tutti i presenti hanno seguito con interesse il programma culturale-artistico di poesie, canti e balli preparati dalla nostra comunità in occasione della Festa della Donna e della Mamma, al termine del quale sono stati invitati a favorire alcuni piatti tipici della cucina tradizionale romena.

Lavinia LITIU

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

14.03.2013: Cardinalul Bergolio a fost ales papă, și-a luat numele de Francisc

Cardinalul argentinian Jorge Mario Bergoglio, de 76 de ani, liderul unei mari Arhidieceze din America Latină, a fost ales ca al 266-lea Papă și și-a luat numele de Francisc. Este primul Papă din istorie care vine din emisfera sudică și primul ne-european din ultimii aproape 1.300 de ani. Iezuitul este de asemenea primul membru al ordinului său care a fost ales Papă și primul membru al oricărui ordin religios ales în ultimele aproape două sute de ani (după Papa Grigore al XVI-lea, un benedictine ales în 1831). Alegerea sa în 13 martie a venit în a doua zi de Conclav, după a cincea rundă de vot. A fost o încheiere surprinzător de rapidă a Conclavului, consideră serviciul de știri al Conferinței Episcopale Americane, ținând cont că erau mulți candidați plauzibili și nici unul clar favorit. Noul Papă a fost ales de cel puțin două-treimi din cei 115 Cardinali din 48 de țări, care și-au exprimat votul în Capela Sixtină din Vatican. Alegerea a fost anunțată în limba latină din balconul Bazilicii San Pietro, unei mulțimi impresionante, strânse în ciuda ploii, și milioanele ce au urmărit evenimentele prin intermediul transmisiunilor.

Fumul alb a ieșit din soba Capelei Sixtine la 20.07, ora României, dând de înțeles că s-a ajuns la consens privitor la Succesorul Papei emerit Benedict al XVI-lea. După două

minute, clopotele Bazilicii San Pietro au început să bată, confirmând alegerea. La 21.12, Cardinalul francez Jean-Louis Tauran, senior în ordinul Cardinalilor Diaconi, a apărut în balconul Bazilicii spunând: “Vă vestesc cu bucurie mare: Avem Papă! Eminentul și Reverendisimul Jorge Mario Cardinal Bergoglio, care și-a luat numele Francisc.” Mulțimea din Piață a răspuns cu strigăte, aplauze și fluturând steaguri ude ale mai multor țări. După zece minute a apărut noul Papă. El a cerut rugăciuni pentru Papa Benedict și a vorbit despre călătoria pe care Biserica se pregătește să o înceapă. “Acum doresc să dau binecuvântarea, dar înainte – înainte, vă cer o favoare: înainte ca Episcopul să binecuvânteze poporul, vă cer ca voi să îl rugați pe Domnul să mă binecuvânteze: rugăciunea poporului, cerând binecuvântarea pentru Episcopul lui. Să păstrăm tăcerea pentru această rugăciune a voastră pentru mine”, a spus el.

Papa Francisc are reputația unui om de o înaltă spiritualitate și cu talent pentru conducerea pastorală, slujind în regiunea cu cei mai mulți catolici din lume. Din 1998 a devenit Arhiepiscop de Buenos Aires, păstrându-și însă stilul de viață simplu și aproape de popor. Mergea cu autobuzul, îi vizita pe săraci, trăia într-un simplu apartament și își gătea singur. Pentru mulți din Buenos Aires el este pur și simplu “părintele Jorge”. A creat noi parohii, a restructurat birourile administrative, a condus inițiative pro-life și a început noi programe pastorale, precum comisia pentru divorțați. A co-prezidat Sinodul Episcopilor din 2001 și a fost ales în consiliul Sinodului, fiind bine-cunoscut Episcopilor din întreaga lume. A scris cărți de spiritualitate și de meditații și a vorbit cu tărie împotriva avortului și a căsătoriilor între persoane de același sex. În 2010, când Argentina a devenit prima țară latino-americană ce a legalizat căsătoriile homosexuale, Cardinalul și-a încurajat clerul să le spună catolicilor să protesteze împotriva legislației deoarece, dacă va fi aprobată, va “răni grav familia”.

De asemenea a spus că adoptarea de copii de către cuplurile homosexuale ar duce la “lipsirea (copiilor) de creșterea umană pe care Dumnezeu dorește să le-o ofere printr-un tată și o mamă”. În 2006 a criticat propunerea Argentinei de a legaliza avortul în anumite circumstanțe, ca parte a unei mai largi reforme juridice. A acuzat guvernul de lipsă de respect pentru valorile susținute de majoritatea argentinienilor și de încercarea de a convinge Biserica Catolică “să își domolească lupta de apărare a demnității umane”. Rolul său l-a forțat adesea să vorbească public despre problemele economice, sociale și politice din țara sa. Predicile și discursurile sale sunt pline de referințe la faptul că toți sunt frați și surori și că Biserica și țara trebuie să facă tot ce pot pentru ca fiecare să se simtă bine primit, respectat și ajutat. Fără a deveni o figură politică, Arhiepiscopul de Buenos Aires nu s-a ferit să arate impactul politic și social al mesajului evanghelic, în special într-o țară încă în revenire după o gravă criză economică. A mediat în aproape toate conflictele sociale și politice din orașul sediu al Arhidiecezei și toate figurile politice sau sociale mai importante

Cuprins

Drumul spre Paști.....	2
Duminicile din perioada Triodului	4
Pelegrinaj la Sfântul Anton de Padova .	11
Arhiepiscopul Filippo Iannone, vicegerente al diecezei de Roma, în vizită pastorală în parohia Flaminia-Euclide, Roma Nord	16
Cuvinte de învățătură	18
Scrisoarea de Dragoste a Tatălui Ceresc	19
Riassunto per i nostri amici italiani	21

Sommario

La strada verso la Pasqua.....	2
Le domenice del periodo del Triodion.....	4
Pellegrinaggio a Sant'Antonio di Padova	11
L'arcivesovo Filippo Iannone, vicegerente della diocesi di Roma in visita pastorale nella parrocchia Flaminia-Euclide, Roma Nord	16
Parole d'oro	18
Lettera d'amore del Padre Celeste	19
Rezumat pentru prietenii noștri italieni .	21

Director al revistei și redactor:

pr. Serafim VESCAN Iulian;

Tehnoredactori:

Andrei ROMAN,

Fotografii:

Rocco Mario POLLA

Colaboratori:

pr. Serafim VESCAN, Dorina NEGOILESCU,

Lavinia LITIU

Mioara R. din Constanța

Preot Serafim VESCAN Iulian:**PAROHIE:** Basilica *Sacro Cuore Immacolato di Maria ai Parioli*Via Sacro Cuore Immacolato di Maria 5,
00197 ROMA**ACASĂ :** Via Sacro Cuore Immacolato di Maria ai
Parioli, nr. 5, Piazza Euclide**Mobil:** 3497307782 ;**Tel./Fax:** 068070359**E-mail:** padrese rafino2001@yahoo.it**Programul Bisericii****Duminecă:**

- ✓ 8:40 – 9:50 – Utrenie sau Acatist
- ✓ 10:00 – 11:30 – Sfânta Liturghie
- ✓ 12:00 – 13:00 – Părăstase și alte rugăciuni
- ✓ Spovedanii – în timpul Utreniei și după Sfânta Liturghie
- ✓ Sfântul Maslu – în prima duminică din fiecare lună, la orele 12

Alte activități: - Conferințe pe teme de actualitate spre folosul credincioșilor

- ✓ Pelerinaje organizate în diferite locuri din Italia
- ✓ 12:00 – Cateheză cu tinerii și pregătire pentru Sfânta Împărtășanie solemnă
- ✓ 12:00 – Cateheză pentru Botez sau pentru Cununie

În timpul săptămânii Părintele Serafin Vescan poate fi găsit în Biserica mare, după următorul program:

- ✓ 8:00 – 8:30 – Spovedanii
- ✓ 8:30 – 9:10 – Sfânta Liturghie (zilnic)
- ✓ Joi, 16:00 – 17:00 – slujba Paraclisului
- ✓ Vineri, 16:00 – 17:00 – Calea Crucii
- ✓ Duminică seara, 18:20 – 20:45 – Spovedanii

